

สาขาวิชาที่รัก

เพื่อนนคร

๑

“พี่พงศ์ได้ข่าวพี่ต้นกล้าบ้างเปล่า” แพรวพรรณเอ่ยถามพี่ชาย ที่มีอยู่เพียงคนเดียว ขณะรื้อค้นอัลบั้มรูปสมัยเด็ก ๆ ออกมาดู แล้วพบรูปงาน กิจกรรมโรงเรียนซึ่งมีภาพของพงศ์พันธุ์กับเพื่อน ๆ เดินประกอบเพลงเกี่ยวกับ ทหาร โดยนักแสดงต้องแต่งชุดเป็นทหารมาดแมนดูน่ายำเกรง

ที่เรียกรอยยิ้มให้แพรวพรรณก็คือ ในตอนนั้นเธอเหมือนเด็กแก่แดด เพราะแอบชอบรุ่นพี่ ป.๖ เพื่อนร่วมชั้นของพี่ชาย เขาคนนั้นมีใบหน้าคมคาย ผิวเข้ม ตัวสูงยาวผิวดำเพื่อน ๆ ในรุ่นเดียวกัน และที่สำคัญคือหัวสมองที่เป็นเลิศ จนเป็นที่เลื่องลือในหมู่นักเรียนนั้น ทำให้ ‘พี่ต้นกล้า’ หรือ ‘เด็กชายจิรวดี’ โดดเด่นท่ามกลางคนนับร้อยนับพัน

เมื่อใดที่มีการสอบแข่งขันทางวิชาการ พี่ต้นกล้าจะสามารถออกไปคว้า รางวัลทำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน ทำให้คุณครูพากันปรบมืออวยพรหน้าบาน คอยทัก เพื่อนครูที่อยู่คนละโรงเรียนอย่างสนุกสนาน

นอกจากนั้น ผลงานทางด้านกีฬา พี่ต้นกล้าก็เป็นอีกหนึ่ง กีฬาใน โรงเรียนแทบทุกชนิดจะต้องมีชื่อของพี่ต้นกล้าเป็นผู้ลงชิงชัย

ถ้าเป็นกีฬาประเภทเล่นคนเดียวอย่างวิ่งทางตรง กระโดดสูง กระโดด ไกล ก็จะได้เห็นพี่ต้นกล้ายิ่งกว้าง เห็นพินเรียงกันเป็นระเบียบชั้นรับเหรียญทอง ดวงตานั้นเล่าก็แพรวพรายยิ่งนัก

ในความทรงจำอันรางเลือนของแพรวพรรณ ตอนที่เธออยู่ชั้น ป. ๑ พี่ต้นกล้าอยู่ ป. ๔ พี่เขาสามารถวิ่งทางตรงระยะทาง ๑๐๐ เมตร เอาชนะ รุ่นพี่ ป.๖ ที่ตัวใหญ่กว่าได้แล้ว ตอนอยู่ ป. ๕ พี่ต้นกล้าก็เลี้ยงลูกบอลทำ

ประตู่ให้กับทีมของโรงเรียนจนเป็นแชมป์กีฬากลุ่มโรงเรียน นอกจากนั้นที่
ต้นกล้ายังเตะตะกร้อ เล่นวอลเลย์บอล เป็นประธานนักเรียน หัวหน้ากลุ่มสกี
เวรทำความสะอาด หัวหน้าลูกเสือ ทำกิจกรรมทุกอย่างได้อย่างดีเยี่ยม

พอนึกถึงพี่ชายของเธอ ซึ่งแม่จะกินติดอยู่ดี ทางบ้านมีฐานะ แต่ว่าทั้งสติ
ปัญญา รวมถึงความสามารถพิเศษเหล่านั้นหาได้มีสักนิด การเรียนครึ่ง ๆ กลาง ๆ
เล่นกีฬาก็ได้เป็นตัวสำรอง หน้าตาก็หาความโดดเด่นไม่เจอเลย

“อืมอะไร” พี่ชายหน้าขาว ค่อนข้างเจ้าเนื้อนั่งดูโทรทัศน์อยู่บนโซฟา เอ่ย
ถาม

“เจอรูปแฟนเก่าเธอ” นพวรรณพี่สะใภ้ที่กำลังป้อนข้าวให้ ‘นพพงศ์’
หลานชายวัยสามขวบซึ่งเป็นหลานคนแรกที่บ้าน เอ่ยถามขึ้นมาบ้าง

“เปล่า มองรูปแล้วก็นึกถึงตอนเด็ก ๆ พี่วรรณ พี่ชายของแพรว แบบ
ว่าไม่ได้เรื่องอะไรสักอย่าง เรียนก็เกือบตก กีฬาก็ไม่เอาไหน เดินก็อยู่ข้างหลัง
ถ้ารูปมาเห็นหน้านิดเดียวเอง”

“ก็ยังมีวันนี้มาได้” วันที่ร่ำรวย ไม่ได้เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง
แต่เป็นการสืบทอดกิจการของพ่อกับแม่ที่มีอยู่แล้วให้รุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปเท่านั้น
สองพี่น้องต่างก็ช่วยกิจการงานรับซื้อพืชไร่อย่างแข็งขัน แต่ช่วงปีสองปีหลังมานี้
แพรวพรรณพยายามถอยออกมาจากงานบัญชี ซึ่งเธอได้วางระบบให้เป็น
มาตรฐานสามารถตรวจสอบได้ตามที่เล่าเรียนมาให้พี่สะใภ้เป็นคนดูแลแทน เพื่อ
เธอจะหันไปลุยงานเขียนนิยายที่เคยคิดว่าทำเล่น ๆ ให้กลายเป็นอาชีพที่มั่นคง
เป็นเกียรติประวัติ สามารถเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้โดยที่พ่อกับแม่ไม่ต้องเป็นห่วง
อย่างช่วงแรก ๆ

สี่ห้าปีมานี้ รายได้กับผลงานก็เป็นที่ประจักษ์ ทำให้พ่อแม่และพี่ชาย
ยอมปล่อยให้เธอเดินตามเส้นทางที่รักที่ชอบ แต่พ่อกับแม่ก็มีข้อแม้ว่าภายในปี
หรือสองปีนี้ หากเธอไม่เจอคนที่คู่ควรและพ่อแม่เห็นสมควร เธอจะต้องลงเอย
กับลูกชายของคนที่พ่อกับแม่หมายมั่นปั้นมือจะเป็นทองแผ่นเดียวกัน

แพรวพรรณรับปากไปอย่างนั้น เพราะมั่นใจว่าพอใกล้ ๆ ครบกำหนด
เธอก็จะอธิบายให้พ่อแม่ฟังว่า ทำไมเธอถึงไม่แต่งงาน และดีไม่ตี เมื่อถึงเวลานั้น
คนที่พ่อแม่ต้องการจับคู่ให้กับเธอเกิดทนเหงาทนรอไม่ไหว กลายเป็นคนมี
คู่ไปเสียก่อน พ่อกับแม่ก็จะหาคนที่คู่ควรกับเธอได้ยากขึ้น

“กินข้าวกันเถอะค่ะ พี่พงศ์ แพรวหิวแล้ว” แพรวพรรณทำเป็นหูทวนลม ไม่ต่อปากต่อคำกับพี่ชาย หญิงสาวซ้อน ๆ อัลบั้มรูปยัดเข้าตู้ทึบ ปิดประตูแล้วลุกขึ้นยืน เผยให้เห็นร่างผอมสูงหุ่นนางแบบและผิวขาวของพ่อกับรูปหน้าแบบไทยแท้ของแม่ จึงทำให้แพรวพรรณจัดว่าเป็นคนสวยคนหนึ่ง การเสริมแต่งอย่างคนที่รักสวยรักงามก็ยิ่งทำให้แพรวพรรณเป็นที่หวงแหนของพ่อแม่และพี่ชาย

“เมื่อก็ถามถึงไอ้ต้นกล้าทำไม” พงศ์พันธุ์ที่สนใจข่าวหน้าจอตไรทัศน์เพิ่งนึกได้ว่าน้องสาวเคยถาม ที่เขาถามน้องสาวก็เพราะคนที่น้องสาวถามถึงทำงานในอาชีพที่กำลังเป็นข่าวอยู่ด้วย

“ถามตั้งนานแล้ว” แพรวพรรณเดินไปยังโต๊ะอาหารที่มีแม่บ้านคนไทยกับหญิงพม่ากำลังช่วยกันจัดเตรียม

“บ้านง ป้ากับแม่ไม่กลับมาทานด้วยใช่ไหม”

“ไม่กลับหรอก แพรว แม่ว่ากลับบ่าย ๆ จัดการกันได้เลย แล้วก็ไม่ต้องรอที่หรอกนะ พี่กินแล้ว”

นพวรรณตอบแทนบ้านงที่กำลังจะอ้าปากบอก แล้วพอเห็นว่าตัวเองหมดหน้าที่ บ้านงก็เดินหลังสาวใช้ชาวพม่าซึ่งมีผิวเป็นคนงานในโกดังที่เป็นชาวพม่าเช่นกันออกไปจากห้องอาหาร ทั้งคู่จะกลับเข้ามาอีกที่เมื่อเข็มนาฬิกาบอกเวลาบ่ายโมง

สองพี่น้องเข้าประจำที่นี้ น้องสาวคอยาวให้พี่ชาย พงศ์พันธุ์ที่เป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย เขารับจ้างต้มยาไต่บ้านเป็นอันดับแรก กินอย่างเอร็ดอร่อย กินอย่างต่อเนื่อง จนแพรวพรรณต้องเบะปาก

“คุยบ้างก็ได้”

“คุยเรื่องอะไรล่ะ เอาเรื่องบอลไหม ทีมแมนยู”

“ไม่เอา ไม่ชอบ”

“ฉันเรื่องฝนที่ตกไม่ได้ว่างเว้นจนน้ำท่วมไร่นา ข้าวปลา มัน อ้อย เสียหาย”

“ไม่เอา เครียด”

“ชีวิตแกมันมีแต่ความสุข เขียนนิยายเรื่องไหนก็จบแบบแฮปปี้”

“คนอ่านชอบนี่”

“ให้เขียนพวกรบราฆ่าฟัน บู้ล้างผลาญ ก็ไม่เขียน”

“อาจจะเขียน กำลังรวบรวมข้อมูล”

“แกพูดอย่างนี้มาห้าปีแล้วนะ”

“ตั้มอย่าป้านงนี่รชชาติไม่เคยเพี้ยน” แพรวพรรณเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะคุยกับพี่ชายที่มีอยู่เพียงคนเดียววันนี้ คุยกันได้ ไม่เคยทะเลาะกัน แต่เหมือนว่าคุยกันไม่รู้เรื่อง มันก็เป็นแบบนี้มานานแสนนาน จนกระทั่งพงศ์พันธ์อยู่มาจนอายุ ๒๐ ปี เธอไม่เห็นวี่แววว่าพี่ชายจะมีแฟน และมั่นใจว่าด้วยลักษณะนิสัยแบบนี้คงจะหาแฟนไม่ได้

แต่ว่าพอเธอเรียนจบ กลับมาอยู่บ้าน พี่ชายของเธอก็พาผู้หญิงที่เรียนในรั้วมหาวิทยาลัยเดียวกันมาแนะนำให้พ่อแม่ให้รู้จัก หน้าตาผิวพรรณของนพวรรณบอกว่าไม่ใช่ลูกชาวไร่ชาวนาไร้อารมณ์สิน แพรวพรรณก็อดสงสัยไม่ได้ว่าพี่ชายของเธอมีอะไรดี นพวรรณจึงได้เลือกมาเป็นคู่ชีวิต

จนวันหนึ่งเมื่ออยู่กันตามลำพัง เธอจึงถามไปตรง ๆ ก็ได้คำตอบมาว่า

“พี่มันใจว่าพี่เขาไม่ใช่คนเจ้าชู้ และเขาก็รักพี่จริง ไม่สนใจว่าพี่มีเงินเท่าไร เขาเป็นคนตลก ๆ อบอุ่น ไม่เรื่องมาก อยู่ด้วยแล้วมีความสุขที่สุด”

ฟังคำตอบแล้วแพรวพรรณอยากขยับกราม อ้าปากบริหารผิวหน้าตามหลักการความสวยแก่อาการมันง แต่เธอก็ทำได้เพียงคลี๋ยิ้ม กะพริบตาถี่ ๆ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ดีใจกับพี่ชายที่หาเมียหาแม่ให้หลานของป้ากับแม่จนได้

“ไม่รู้ว่่าไ้ก้ล้่ามันไปกั้บเรื่อเมื่อกั้ด้วยหรือเปล่่า” เคี้ยวข้าวหมดคำ พงศ์พันธ์ก็เอ่ยขึ้นมาแบบไม่มีเกริ่น ไม่มีคำนำ ไร้อารมณ์บท

ถ้าคนที่ไม่รู้ใจก็จะว่าอิตานี่น่าจะประสาท แต่ว่าแพรวพรรณชินกับวิถีคิดวิธืพูดของพี่ชายเสียแล้ว

“เรื่ออะไร”

“โจรสลัด ประเทศไหนไม่รู้ เลียเลีย โขมาเลีย ทหารเรือไทยของเราไปกั้บเขาด้วย”

“อืม แล้วไงต่อ”

“ไ้ก้ล้่ามันเป็นทหารเรือ ไปกั้บเขาหรือเปล่่าไม่รู้เนะ ถ้าไปคงเท่่น่าดู รบกั้บโจรสลัด แจ็ก สแปโรว์ อี๊ด ๆ”

“แล้วเราจะรู้ได้อย่างไร ว่าเขาไปหรือไม่ไป”

“โทร. ถามแม่มั่นดีกว่า แม่มั่นคงรู้” แม้ว่าจะไม่สนิทสนมกับพ่อแม่ของพี่ต้นกล้ามากนัก แต่พี่ชายของเธอก็ไปที่บ้านนั้นปีละหนสองหน เพราะหนึ่งต้องไปซื้อข้าวเปลือกที่หมู่บ้านนั้น สองพี่ชายของเธอชอบขอเบอร์โทรศัพท์ของชาวบ้านชาวช่องในย่านนี้มาเก็บไว้ ถ้าว่าง ๆ ครีမ်ฟ้าครีမ်ฝนก็โทรศัพท์ไปถามสารทุกข์สุกดิบ ทำตัวเหมือนจะลงรับสมัครเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านหรือสมาชิก อบต. ในสมัยหน้า แต่พอมีคนรับสายก็จะคุยเดี๋ยวเดียว เธอเคยถามว่าทำไมถึงต้องทำอย่างนี้ และพี่ชายก็ให้คำตอบว่า ‘เขาจะได้ไม่เอาข้าวไปขายคนอื่น’

“ฮัลโหล น้าจุก ได้คุยข้าวหรือเปล่า ข้าวทหารเรือไทยไปปราบโจรสลัดนะ อ้อ ดูเหรอ แล้วมันไปกับเขาหรือเปล่า ไม่ได้ไป อ้อ ๆ ครับ ๆ” ระหว่างที่พี่ชายคุยโทรศัพท์ น้องสาวก็นั่งอมยิ้มและก็เริ่มขำจนกินข้าวไม่ได้ จนกระทั่งพี่ชายวางโทรศัพท์ลงแล้วตักข้าวเข้าปากเคี้ยวต่อ เมื่อเห็นว่าพี่ชายไม่สรุปเรื่องแน่ ๆ แพรวพรรณจึงต้องกระตุ้น

“ได้เรื่องราวบ้าง พี่”

“มันไปฝึกอะไรก็ไม่รู้ที่ต่างประเทศ ไม่ได้อยู่เมืองไทย ไม่ได้ไปกับเรือสองลำนี้หรอก”

เรือสองลำที่ออกไปปฏิบัติภารกิจปราบปรามโจรสลัดในอ่าวเอเดน ชายฝั่งประเทศโซมาเลีย เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๓ ได้แก่เรือรบหลวงปัตตานีกับเรือรบหลวงสิมิลัน

“น้ำพริกบ้านงเผ็ดไปไหมเนี่ย ป้ากินไม่ได้แน่ ๆ”

พอพี่ชายเปลี่ยนเรื่องคุยกะทันหันแบบนี้ แม้อยากจะเข้าชี้ถามประสา ‘อดีตแฟนคลับ’ ของพี่ต้นกล้า แต่ว่าแพรวพรรณก็รู้สึกว้าวไกลกันสุดหล้าฟ้าเขียว เมื่อเป็นอย่างนี้ ชาตินี้คงไม่มีทางได้ ‘แอบปลื้ม’ ความสำเร็จของเขา ‘ต้นกล้า’ จิรวดี สุกปลั่ง อีกแน่ ๆ

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ข้างโน้ตบุ๊กซึ่งกำลังนั่งพิมพ์ตัวอักษรให้มิข้อความปรากฏที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ดังขึ้น แพรวพรรณหันไปมอง แต่ก็ปล่อยให้ดังอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งพิมพ์ข้อความจากสมองและอารมณ์ที่สิ้นไหลจนหมดสิ้น ซึ่งกินเวลาจากที่โทรศัพท์ดังจนเสร็จงานก็ปาเข้าไปครึ่งชั่วโมง

“มีอาลัย...”

“ถ้ามีอาลัย ป่านนี้อาลัยก็...ก็อาลัยหรือละลายไปหมดแล้ว ปันนิยาย อยู่เหรอ”

“อืม คุยได้แล้ว” เป็นอันรู้กันว่า ถ้าโทรศัพท์แล้วไม่รับคือแพรวพรรณ อยู่กับครอบครัว ยุ่งกับงาน แต่ถ้าเป็นเวลาดึกตื่นแบบนี้ ก็กำลังพิมพ์งานนิยาย หรือไม่ก็เล่นเฟซบุ๊กเพื่อคุยกับแฟนคลับและเพื่อน ๆ นักเขียนที่มีอยู่สามพันกว่าคน โดยมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะงานเขียนของแพรวพรรณนั้นเป็นงานแนว เบา ๆ สบาย หวาน ๆ จึงเป็นที่ถูกใจของวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มคนที่ใช้อินเทอร์เน็ต

“เมื่อไหร่แกจะเขียนงานเกย์สักที”

“แพรวเป็นผู้หญิง แพรวจะไปรู้จักอารมณ์เกย์ได้ยังไง”

“แกก็คบกับจันมานานแล้วนี่”

‘จัน’ คนที่อยู่ปลายสายชื่อเล่นว่า ‘หนึ่ง’ ชื่อจริงว่า ‘นาที’ ด้วยทำอะไร รวดเร็วปานปรอท ชื่อเล่นกับชื่อจริงจึงถูกเรียกรวมกันว่า ‘หนึ่งนาที’ และ ‘เขา’ หรือ ‘เจ้าหล่อน’ ก็เป็นเพื่อนสนิทกับแพรวพรรณตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมอยู่ มหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพฯ

นาทีมาจากนครศรีธรรมราช หน้าตานั้นคมเข้มตามแบบคนในถิ่นนั้น หน่วยก้านก็มาดแมน ไร้มันส่วนเกิน แต่งตัวดีเยี่ยม ลำพังเดินอยู่คนเดียว สาวน้อยสาวใหญ่ถึงกับเหลียวหลังมามอง ถ้ากล้าหยอ่ยก็มีส่งสายตาเสนอดัว

แต่ใครเล่าจะรู้อ่าง่านาทีนั้นไม่ใช่ผู้ชายธรรมดา แม้เพื่อนหญิงก็น้อย รายนักรู้จักจะรู้ว่า ‘ข้างใน’ ของนาทีเป็นอย่างไร และแพรวพรรณก็เป็นหนึ่งใน เล็กน้อยที่นาทีเปิดอกยอมรับและพูดคุยด้วยอย่างถึงพริกถึงขิง แต่ถึงกระนั้น กฎกติกาของทั้งสองคนก็คือ จะต้องไม่พูดจาหยอกเย้าต่อหน้าคนอื่น เพื่อนใหม่ หรือคนที่เข้ามาในกลุ่ม

ดังนั้นเมื่อเข้ากรุงเทพฯ ถ้านาทีขับรถมารับไปทำธุระหรือแม้แต่ตอนที่ มีกิจกรรมสำนักพิมพ์ นาทีติดสอยห้อยตามไปด้วย คนอื่น ๆ ก็เหมารวม ๆ ว่า นาทีนั้นเป็นแฟนของแพรวพรรณ จนหนุ่มหลาย ๆ รายต้องถอยออกไป เพราะ ถ้าเทียบกับเพื่อนคนดีของแพรวพรรณคนนี้แล้ว นาทีถือว่าเป็นผู้ชายสมบูรณ์แบบคนหนึ่ง ซึ่งยากที่ผู้ชายด้วยกันจะมาเป็นผู้แข่งจับแพรวพรรณ

“ก็ปีแล้ววะ หนึ่ง”

“ตั้งแต่ปีหนึ่งยันปีนี้ ลิบเจ็ด ลิบแปด ยี่สิบ ยี่สิบหก แปดปีพอดีเลย”

“นานเนอะ แล้วนี่โทร. มามีอะไร แพนแกไปไหน”

“ลงนรกไปแล้ว” นานี่นั้นเป็นลูกชายคนเดียว พ่อแม่จึงซื้อคอนโดฯ ซื้อมาไว้ให้ใช้ตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ คอนโดมีเนียมนั้นก็เป็นที่ซ่อนสุมของเพื่อน ๆ จนกระทั่งจบกันไปทำงาน ความเหงาทำให้นานี่ต้องหาใครสักคนมานอนเป็นเพื่อน

แต่ปัญหาคือ นานี่ได้เจอเจอแต่คนเจ้าชู้ ขอบโกหก รักเงินมากกว่ารักตัว และทุกครั้งที่ความรักเป็นอันต้องล้มลง คนที่พร้อมรับฟังและไม่ซ้ำเติมก็มี แพรวพรรณคนเดียว ดังนั้น มีสุขหรือว่าได้ทุกข์จากความรัก นานี่จะต้องโทร. บอกเล่าให้แพรวพรรณได้รับรู้

โดยที่แพรวพรรณก็ชอบบอกชอบใจนานี่ทุกครั้งที่น่าข้อมูลจริง เล่นจริงเจ็บจริงมาให้เขียนนิยายรัก ซึ่งตนเองมีประสบการณ์ตรงเล็กน้อยมาก ความที่ไม่เคยมีความรักอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ งานนิยายรักของแพรวพรรณจึงเป็นรักในอุดมคติ รักแล้วสมหวัง รักแล้วได้อยู่ด้วยกัน

แต่ในชีวิตจริงของนานี่นั้น รักของเขายกย่อนซบซ้นซ่อนเร้น และซ่อนอะไรต่อมิอะไร ทำให้มโนคติของแพรวพรรณเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่ค่อยลึกลับ ๆ แพรวพรรณก็กลัวกับผู้ชายที่เป็นผู้ชายไม่สมบูรณ์ในสังคมแห่งนี้ไม่น้อยเหมือนกัน

“คราวนี้จะเจ็บสักกี่วันดีล่ะ”

“ยังไม่รู้เลย” ถ้าได้เจอคำถามมีน้ำเสียงเห็นใจแบบนี้ ถ้าเริ่มต้นแบบนี้ นานี่ก็พร้อมจะเล่าแล้วว่าไอ้คนที่จากไปนั้นทำให้เจ็บปวดประมาณไหน จนกระทั่งเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมง

“อื๊ย ๆ หนึ่ง ๆ แค่นี้ก่อนนะ บ.ก. โทร. มา”

บ.ก. ต่ายแห่งสำนักพิมพ์ดวงใจที่ร่วมงานกับแพรวพรรณมาตั้งแต่แพรวพรรณโพสต์นิยายเล่น ๆ ในเว็บไซต์แห่งหนึ่ง แล้วนิยายเรื่องนั้นก็มีย่านอ่านจำนวนไม่น้อยชอบสำนวนและเนื้อเรื่อง บ.ก. ต่ายเห็นว่างานของแพรวพรรณน่าจะทำเงินให้สำนักพิมพ์ได้ จึงได้ชักชวนให้นางผลงานชิ้นนั้นไปพิมพ์รวมเล่ม และมันก็ขายดิบขายดีจนถึงกับเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำในสำนักพิมพ์ มีรายได้เป็นกอบเป็นกำ ทำให้เป็นที่มาให้แพรวพรรณต้องพยายามวางระบบ

งานบัญชี มอบหมายงานให้พี่สะใภ้ดูแลโดยด่วน เพราะตัวเองอยากทำงานอย่างจริงจัง อยากพัฒนางานให้มีคุณภาพตามวัยของตัวเองไปด้วยนั่นเอง

“มีอะไรหรือคะ พี่” โลงนาที้ไปแล้ว แพรวพรรณก็กดรับสายของ บ.ก. คนเก่ง ซึ่งถ้าโทรศัพท์มาตึกๆ แบบนี้ แสดงว่ามีไอดีเดียวบรรเจิดจนรอให้ถึงพรุ่งนี้ไม่ไหว หรือไม่มีเรื่องอะไรสักเรื่องที่จะทำให้ดีใจเป็นอย่างมาก อย่างเช่นค่ายละครติดต่อนิยายไปเสนอสถานีโทรทัศน์ หรือนิยายที่พิมพ์ซ้ำครั้งที่สองขายหมดจนต้องสั่งพิมพ์ซ้ำครั้งที่สาม

“อยากทำงานกลุ่มใหม่”

“กลุ่ม...กลุ่มอะไร เขียนกันหลายๆ คนเหอะคะ พี่ เคยทำไปแล้วนี่” ตอนนั้นเป็นการรวมกลุ่มงานรักสั้นๆ หวานๆ คนละเรื่อง เล่มละห้าคน ออกทั้งหมดสองเล่ม

“เป็นซีรีส์นะ ตัวละครเกี่ยวข้องกัน เป็นห้าพี่น้องนะ แต่ละคนก็มีอาชีพที่แตกต่างกันไป”

“มีใครเขียนบ้างคะ”

บ.ก. ต่ายเอ่ยถึงเพื่อนนักเขียนหญิงร่วมค่าย ซึ่งสองโนสึคนนั้นแต่งงานมีครอบครัวแล้ว อีกคนก็อ้วนท้วนสมบูรณ์ มีอายุเกือบสี่สิบปี มีความสุขกับการกินการเขียนนิยายกับทำงานประจำเท่านั้น

ส่วนคนสุดท้าย ‘พี่หิรัญญา’ เธอสนิทสนมด้วยที่สุด รายนี้แม้ไม่แก่ ไม่อ้วน แต่ว่าก็หาได้มีตามองผู้ชายไม่ หิรัญญาบอกเสมอว่ารักแท้ๆ มีแต่ในนิยายเท่านั้น

“ก็น่าสนนะ พี่ ห้าพี่น้อง เป็นไงบ้าง”

“ก็พ่อแม่เดียวกันหมด แล้วแต่ละคนก็ไปมีวิถีของตนเองนะ แบ่งเป็นชายสามคน หญิงสองคน ผู้ชายคนโตเป็นทหารเรือ”

พอจบคำว่า ‘ทหารเรือ’ จากปากพี่ต่าย ใบหน้าของพี่ตั้นก็ล้วยเข้ามาหาแพรวพรรณทันที ถ้าไม่ตั้งใจไว้ฟัง บ.ก. ต่ายอธิบายต่อ แพรวพรรณก็อยากจะถามว่าใครรับผิดชอบตัวละครตัวนี้

“คนรองเป็นผู้ชาย เป็นนักวาดรูป เรียนศิลปะ คนที่สามก็เป็นผู้ชาย เป็นหมอ คนที่สี่เป็นผู้หญิง เป็นตำรวจนายร้อยสามพรานด้วยนะ ทันสมัยหน่อย คนเล็กทำงานบริษัทเอกชนยังไม่ได้สรูป คนเล็กน่าจะเขียนง่ายสุด”

“คนโตมีคนเลือกไปหรือยัง”

“ยัง พี่เอาเรื่องนี้มาปรึกษาแพรวก่อนใครเลย ถ้าแพรวตกลง พี่ก็จะชวนคนอื่น ๆ ต่อเลย ตกลงแพรวเอาคนไหน พี่จะได้โยนข้อมูลกลางที่พี่คิดไว้ไปให้เลย แล้วช่วยกันพัฒนาต่อ” พัฒนาต่อแล้วก็โยนข้อมูลกลางกลับมาที่อีเมลที่ส่งแบบข้อความเดียวรับได้หลายคน

“ทหารเรือค่ะ”

“อ้าว ทำไมให้เลือกก่อน แต่เลือกทำงานยาก”

“ก็...เอ่อ...เอ่อ...แพรวอยาก...อยากพัฒนางานตัวเองนะ พี่ ย่าอยู่กับที่มาหลายเรื่องแล้ว เบื่อตัวเองเหมือนกัน อยากทำงานหนัก ๆ ยาก ๆ ขึ้นมาบ้าง โตแล้วค่ะ อยากทำงานให้สมกับวัย”

“ทำได้แน่นอน” ที่ถามเพราะ บ.ก. ต่ำยคิดว่าที่จะให้แพรวพรรณเลือกก่อนใคร เพราะอยากให้แพรวพรรณได้เลือกน้องคนเล็ก ด้วยงานเก่า ๆ ของแพรวพรรณนั้นก็จะเป็นรักใส ๆ ตั้งแต่รักในวัยเรียนจนกระทั่งจบออกมาทำงาน ซึ่งมีดินนั้นไม่ล้าลิกอะไรมากนัก ไม่มีดราม่ากดดันอารมณ์ใด ๆ เลยสักนิด แต่ว่าเป็นที่นิยมของสาวน้อยสาวใหญ่เป็นอย่างมาก พลืดอกทหารเรือนี้ถึงแม้เรื่องจะใส ๆ แต่ováถ้าให้สมกับที่ตัวละครเอกเป็นทหารเรือ มันก็น่าจะมีอะไรตื่นเต้นบ้าง ซึ่งน่าจะเป็นงานยากของแพรวพรรณ

“อยากลองค่ะ”

“อืม อยากลอง พี่ก็จะให้ลอง แต่ถ้าไม่ไหว อย่าทิ้งงานแล้วมาโทษว่าพี่ไม่มีเมตตาไม่ได้นะ”

“ค่ะ”

“เอ่อ...ชื่อซีร์ลีซุตนี่ พี่เอานามสกุลของพ่อพระเอกมาเป็นชื่อซุตนะ ซุตรักกลีกร”

“รักกลีกร! ทำไมชื่อซุตเซยจังเลยละ พี่” เสียงที่ถามออกไปนั้นบอกให้รู้ว่าตกใจกับชื่อซุตนียายอยู่นั่นเอง แม้จะเกิดในชนบท แม้จะใกล้ชิดกับชาวไร่ชาวนา ต้นตระกูลทางแม่เป็นชาวนาชาวไร่ แต่เธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องกสิกรรม กลีกร และไม่เคยคิดจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับชนชั้นเกษตรกรรมนี้ด้วย

“เอ่อ จริง ๆ พี่บอกในข้อมูลกลางไว้แล้ว แต่พี่บอกใหม่ก็ได้นะ เรื่องนี้พี่อยากให้เป็นดราม่านิด ๆ นะ ให้เห็นว่าลูกชานาก็สามารถโตมาได้โดยไม่ต้อง

เป็นชวานากีได้ โดยพ่อแม่ฉันส่งเสียให้ลูกทุกคนเรียนหนังสือ อดอยากปากแห้งบ้าง เน้นว่าบ้างนะ ไม่เอามากจนรันทด เพื่อให้ลูก ๆ พ้นจากความเป็นชวานาเหมือนตนนะ แล้วทุกคนก็ตั้งใจเรียนหนังสือในแบบที่ตนชอบ แล้วก็ไปเผชิญโลกจนกระทั่งได้เจอคู่รักของตน ก็อยากให้เห็นว่าแท้จริงแล้ว ไม่ว่าเราจะเติบโตไปเป็นอะไรก็แล้วแต่ แต่ว่ารากเหง้าของเราก็คือชวานา หรืออีกที่ชวานากีสามารถพัฒนาให้ตัวเองหรือลูกหลานตัวเองไปเป็นอย่างอื่นได้ อ่านในข้อมูลกลางก่อนแล้วกัน หลังจากนั้นก็พัฒนาพล็อตมาให้พี่ด้วย แล้วถ้าคิดอะไรได้ดีกว่าที่พี่คิดไว้ก็บอกด้วย พี่อยากให้งานนี้ได้รับคำชมด้วย ยากไปไหม”

หลังจากอ่านข้อมูลกลางและปรึกษากับเพื่อนนักเขียนในกลุ่มแล้ว ขั้นตอนต่อมาของแพรวพรรณก็คือหาข้อมูลเกี่ยวกับทหารเรือไปพลางกับค่อย ๆ ขยายพล็อต แต่จนแล้วจนรอดเธอก็พัฒนาเรื่องต่อไปไม่ได้ ระหว่างนั้นใบหน้าพี่ต๋นก็ล้าก็ลอยเข้ามาจนทำให้เธอเสียสมาธิ แต่ปัญหาของเธอก็คือว่ามันเป็นใบหน้าตอนที่เขาอยู่ชั้น ป.๖ ตอนนั้นเขาเป็นหนุ่มน้อยยิ้มหวาน ๆ แต่ว่าตอนนี้เวลาผ่านไปเกือบยี่สิบปี เขาจะเป็นอย่างไร เขาจะเป็นพระเอกให้กับนิยายของเธอได้ไหม

“หนุ่มนี้เป็นอะไรหน้าตาเคร่งเครียด” ตานนั้นอยู่กับหน้าจอโทรทัศน์ แต่พงศ์พันธุ์ดูออกว่าใจของน้องสาวนั้นลอยไปไหนต่อไหน

“พี่ มีข่าวอะไรเกี่ยวกับทหารเรืออีกไหม” ใจจริงแพรวพรรณอยากจะถามว่า พี่ได้เจอพี่ต๋นครั้งสุดท้ายครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ พี่เจอครั้งสุดท้ายเขาเป็นอย่างไรบ้าง หน้าตาเขาเปลี่ยนไปมากไหม เขาหล่อกว่าเดิมไหม เป็นอย่างไรบ้าง ทำงานอยู่ที่ไหน แล้วเขามีแฟนหรือยัง

แต่ด้วยความที่เป็นกุลสตรี แพรวพรรณไม่สามารถจะถามออกไปตรง ๆ แบบนั้น แต่ว่าคำตอบของพงศ์พันธุ์ก็ทำให้ดวงตาของแพรวพรรณต้องเบิกกว้าง

“เมื่อวานพี่โทร. ไปหาไอ้ต๋นกลับมา”

แพรวพรรณเลิกคิ้ว ทั้งที่โน้มนั้นลึกลงไปเป็นอย่างมาก แต่หญิงสาวก็ไม่เอ่ยปากถามว่าคุยกันเรื่องอะไรบ้าง พอเธอเงิบ พี่ชายของเธอซึ่งตกรังค์ไปพักใหญ่ก็พูดลอย ๆ ขึ้นมาว่า “มันว่าถ้าผ่านไปแถว ๆ สัตหีบ แวะหา มัน มั่งก็ได้”

“แล้วเขาไม่คิดจะกลับมาเยี่ยมพ่อแม่เขาเลยหรือคะ”

“มันมาแล้ว สี่ห้าวันก่อนนี่เอง มันมาเยี่ยมพ่อแม่ปู่ย่าตายายของมัน แต่
พี่ไม่รู้ มารู้ตอนมันกลับไปแล้ว มันว่ามันก็มาประจำ สามสี่เดือนครั้ง”

“โห ปีหนึ่งสามสี่ครั้ง”

“มันว่าภารกิจมันเยอะ ไม่ค่อยมีเวลา แต่ปีสามสี่ครั้งพี่ว่ามากแล้วนะ
ลูกบางบ้านสามปีสี่ปีหนด้วยซ้ำ”

๒

หลังจากที่แน่ใจว่าจะเสี่ยงไปขอพบพี่ตันกล้า จิรวดี สุกปลั่ง เพื่อหาข้อมูลมาเขียนนิยาย แพรพรรณก็ต้องเข้าทางพี่ชาย เพราะถ้าพี่ชายของเธอไม่ช่วย พ่อกับแม่ก็คงไม่ปล่อยให้เธอไปหาข้อมูลที่ลึกลับแน่ ๆ ที่สำคัญ เธอจะให้พ่อแม่รู้ไม่ได้เด็ดขาดว่าคนที่เธอไปเก็บข้อมูลนั้น คือลูกชายบ้าง ลุงบุญเกิด คนบ้านเดียวกัน ซึ่งมีอาชีพทำนาและฐานะทางการเงินก็อยู่ระดับกลาง ๆ ไม่ ‘รวยเวอร์’ อย่างบ้านเธอ และก็ได้ยากจนจนดูไม่ได้

“พี่พงศ์... พี่พงศ์ ไปกินเคเอฟซีกันไหม”

เคเอฟซีมีขายอยู่ในปั้มน้ำมันขนาดใหญ่ ในปั้มนั้นมีร้านอาหาร ร้านเสื้อผ้าเอิร์ทเลต ร้านสะดวกซื้อ ที่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก แต่ถ้าจะกินให้ดูดีก็ต้องเข้าไปในตัวจังหวัด ถ้าจะเข้าเมืองเรื่องจะต้องวุ่นวาย เพราะถ้าเข้าไปพงศ์พันธุ์ต้องให้แพรพรรณกับหลานชายไปด้วย ถ้าเป็นอย่างนั้น เรื่องที่จะเป็นความลับก็ต้องมีคนที่ต้องให้ช่วยปิดอีกคน มันก็มีโอกาสจะรั่วไหล และอุปสรรคราวภูเขาใหญ่ขวางกั้นจากคนที่รักเธอมาก ๆ อีกสองคนก็จะมาเยือน

“ไม่หิว ไม่อยากกิน เพิ่งกินมา พี่วรรณโน่น บ่นอยากกิน ไปด้วยกันไป”

“ใจร้าย”

“มาดูตัวเลขนี้หน่อยสิ มันจะทำให้เราได้กำไรเท่าไร”

ปลายปีเป็นช่วงซื้อข้าวเปลือก ช่วงนี้มันสำปะหลังกำลังเก็บเกี่ยวและราคาผันผวนน่าดู แต่ถึงอย่างไรปีนี้ราคามันก็จัดว่าแพงเหมือน ๆ กับราคาปาล์มน้ำมันและอ้อย ซึ่งเป็นพืชที่สามารถนำมาเป็นวัตถุดิบทำพลังงานทดแทนน้ำมันดิบที่ถึบราคาสูงขึ้นอย่างไม่มีทีท่าว่าจะลดลง แต่การพูดถึงเรื่องเงิน ๆ

ทอง ๆ แพรวพรรณรู้ว่า เป็นวิธีหยุดเธอไว้จากเรื่องที่เธอกำลังสนใจ แต่เธอลอย
ไม่ได้เด็ดขาด

“แพรวมี่เรื่องจะให้พี่ช่วย เรื่องนี้ต้องเป็นความลับของเราสองคน”

“เรื่องให้พี่ช่วย” พงศ์พันธุ์หันหน้าไปมองหน้าน้องสาวที่ยืนหน้าจ่าหน้างาน
กระเจ้ากระงอดเหมือนเมื่อตอนเป็นเด็ก ๆ ไม่ผิดเพี้ยน

“ไม่ต้องมาบอกว่าพี่ช่วยอยู่ในโกดังเลยนะ ไม่ใช่เรื่องตลก เรื่องซีเรียส
เครียด ๆ รู้ไหมว่าเครียด”

“เครียดเรื่องอะไร” พงศ์พันธุ์หันไปดูตัวเลขในจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

“น้องจะไปหาข้อมูลเขียนนิยาย กับตั้งใจว่าจะไปเก็บตัวเขียนนิยายที่อื่น
สักเดือน”

“สักเดือน หมายถึงหนึ่งเดือนใช่ไหม ที่ไหน” ใบหน้าที่หันพาดวงตามา
นั้นมีคำถามว่า เมื่อไหร่ อย่างไร กับใคร ทำไมต้องไป มีอะไรเพิ่มเติมบอก
มาให้ละเอียดเต็ยนี้

“ไปกินเคเอฟซีกัน โอเคนะ” ว่าแล้วแพรวพรรณก็คว้ากระเป๋าสตางค์
แบบที่คุ้นหญิงคุณนายนิยมหนีบไปงานเลี้ยงเดินนำออกจากออฟฟิศที่ติดแอร์
จนเย็นฉ่ำ

แน่นอนว่าพี่ชายที่รักและห่วงเธอมากไม่แพ้พ่อกับแม่ต้องรีบลุกตามมา
โดยไม่ต้องเรียกซ้ำ

หลังจากที่ได้ไถ่ทอดกับเครื่องดื่มมาแล้ว พงศ์พันธุ์กลับทำคาง
นั่งมองไม่สนใจจะกินเหมือนกับน้องสาวที่ก๊อกลูกจอกใช้ส้อมใช้มีดเนียนเนื้อไก่แล้ว
จิ้มเข้าปาก

“มีอะไรบอกมา”

“กินก่อนสิ กินไปคุยกัน”

“อยากรู้เรื่องที่มีลิขสิทธิ์ของแก”

“พี่จำพี่หิรัญญาได้เปล่า”

หิรัญญานักเขียนโสด เกือบสวย และเสสา หิรัญญาเป็นเพื่อนต่างถิ่นที่
ยึดอาชีพเขียนนิยายเป็นงานหลัก เป็นเพื่อนนักเขียนเพียงคนเดียวที่เคยมาค้าง
อยู่ที่นี่เพื่อหาข้อมูลเขียนนิยายโดยใช้เมืองนครสวรรค์เป็นฉาก

ช่วงที่หิรัญญามาอยู่ด้วยนั้น พ่อกับแม่จึงได้เห็นว่าคุณเขียนนั้นทำงานลำบากถึงเพียงไหน เพราะเรื่องของหิรัญญานั้นเป็นแนวพีเรียดย้อนยุค หิรัญญาจึงต้องออกไปเก็บข้อมูล ไปค้นประวัติศาสตร์เมืองนครสวรรค์จากหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ ในเมืองนครสวรรค์

ตอนนั้นเธอจะออกไปเป็นเพื่อน หลังกลับมาถึงบ้าน ช่วงกลางคืนหิรัญญาก็จะนั่งทำงานไปจนกระทั่งดึกตื่นค่อนข้างได้ล้มตัวลงนอน พอสาย ๆ หิรัญญาก็ลุกขึ้นมาทำงาน พอติด ๆ ขัด ๆ ก็ออกไปเดินเล่นนอกบ้านฮัมเพลงชมนกชมไม้

ตอนนั้นแม่กับพ่อถามเธอว่า ทำไมหิรัญญาถึงดูเหมือนเป็นคนเป็นโรคประสาท

เธอก็ตอบพ่อกับแม่ไปว่าเป็นการบิวอารมณ์ทำงาน

แน่นอนว่าพ่อกับแม่ไม่เคยเห็นเธอมีท่าทางอย่างนั้น คำถามย้อนกลับจึงมี เธอก็ต้องตอบไปว่างานของตัวเองเป็นงานเด็ก ๆ ใส ๆ งานธรรมดา ๆ ไม่ยิ่งใหญ่อยู่หลังการล้าลึกเท่างานของหิรัญญา ซึ่งมีหลักฐานเป็นละครโทรทัศน์ที่คนติดกันทั้งบ้านทั้งเมือง

งานใหญ่ในครั้งนี่ เธอจะต้องอ้างหิรัญญาเพื่อที่จะออกจากบ้านไปสัต์หีบหาสถานที่สงบทำงานนี้ให้สำเร็จ

“จำได้ มีอะไร”

“เอาตรง ๆ เลยนะ หนูว่าหนูจะไปหาพี่หิรัญญา แล้วก็จะพากันไปหาพี่ต้นกล้า” แพรพรรณต้องอ้างหิรัญญา ทั้งที่ยังไม่ได้คุยกับทางนั้นด้วยซ้ำ และถ้าไม่อ้างเธอหมดสิทธิ์คุยต่ออย่างแน่นอน

“ไต่ต้นกล้า มันมาเกี่ยวอะไรด้วย”

“ก็เค้าเป็นทหารเรือ”

“ทหารเรือมาเกี่ยวอะไรกับงานของแก”

“หนูกำลังจะเขียนให้พระเอกเป็นทหารเรือ มีบริบทมาพัวพันกันด้วย”

แพรพรรณแกล้งโอ้เอาใจไปอย่างนั้น ทั้งที่จริง ๆ พล็อตเรื่องในหัวของเธอในตอนนั้นก็ยิ่งหวาน ๆ ใส ๆ เหมือนเคย

“แล้วไง”

“หนูก็ต้องไปสัต์หีบ ไปหาข้อมูล โดยให้พี่ต้นกล้าช่วยเหลือ”

“แล้วไง”

“พี่ก็รู้ว่าพี่ต้นกล้าพ่อแม่ชื่ออะไร”

พงศ์พันธุ์รู้ความนัยของคำถามนั้น เพราะว่าเคยมีหนุ่ม ๆ ในย่านนี้มา จับแพรวพรรณ แล้วป้ากับแม่ก็สั่งแพรวพรรณไม่ให้คุยกับหนุ่มชวานาน ๆ ใน ถิ่นนี้อย่างเด็ดขาด นอกจากนั้น งานวัดงานวา แพรวพรรณจะไม่มีโอกาสไป เทียวเปิดหูเปิดตา ด้วยพ่อกับแม่กลัวว่าจะเป็นช่องทางให้หนุ่ม ๆ เข้ามาทำให้ เสื่อมเสียราคาจนกระทั่ง ‘คู่หมาย’ ที่พ่อกับแม่เห็นว่าดีเลิศประเสริฐศรี มีฐานะดีกว่าทางบ้านของตนนั้นยกมาเป็นข้ออ้าง ล้มเลิกแผนการที่จะเป็นทอง แผ่นเดียวกัน

สรุปสั้น ๆ ว่า พ่อกับแม่พุ่มพุกทะนุถนอมแพรวพรรณ เพื่อเตรียมไว้ แต่งงานกับคนดีมีเงินและกำลังจะกลับมาจากเมืองนอกนั่นเอง

“แกก็บอกกับป้ากับแม่ไปตามจริงเลย”

“พี่ก็รู้ว่าถ้าบอกไปตามจริงไม่ได้ไปแน่”

“โทร. คุยกันไม่ได้หรอก”

“มันไม่เหมือนไปเอง ไปอยู่ตรงนั้น ซิบซิบบรรยากาศ พี่จำที่หิริญญา ได้ปะ ตอนเค้ามาอยู่บ้านเรา พี่หิริญญาบอกแล้วใช่ใหม่ว่า ที่มาอยู่บ้านเรา เป็นเดือน ๆ เพราะอะไร นะพี่นะ ช่วยน้องหน่อย”

“ไอ้ต้นกล้ามันจากที่นี้ไปก็ปีแล้ว บอกตรง ๆ ว่าตั้งแต่จบปอหกไป มันก็ หายไปเลย ไม่ค่อยสนิทกันเท่าเมื่อก่อน”

“ก็ไหนพี่คุยว่าตอนอยู่โรงเรียนมัธยมต้น พี่ก็ไปเชียร์เขาเตะฟุตบอล”

“โอเค ตั้งแต่มันไปอยู่เตรียมทหาร มันก็หายไปจากสารบบของพี่”

“น้อยใจที่เขาทิ้งลูกกระจอกอย่างพี่ใช่ไหม”

“ทำไมต้องเป็นทหารเรือ ทำไมไม่ให้พระเอกเป็นตำรวจ จะได้พาไปหา ข้อมูลตรงนี้เอง หนองเบนนี่ก็มีตำรวจ หนองสังข์ก็มี ในเมืองพี่ก็รู้จักหลายคน เพื่อนพี่ก็..”

“คำสั่งของพี่ตาย บ.ก. สั่งนักเขียนก็ต้องทำ”

“ไหนแกว่าอยากทำงานอิสระ ไม่ต้องอยู่ในอาณัติของใคร สารภาพมา”

“เอาจริง ๆ เลยนะ สารภาพเลย แพรวอยากเจอพี่ต้นกล้า อยากรู้ว่า เขาเป็นอย่างไร อยากรู้ว่าทหารเรือทำงานทำการอะไร อยากสร้างพระเอก

อย่างผู้การนาวิน อย่างเรื่องขึ้นชิวานาวี เรื่องนี้พี่ก็เคยดูนี่ พี่เต๋า สมชาย พี่แนน ชลิตา พี่ก็นั่งดูอยู่กับแพรว พี่ก็ชอบไม่ใช่เหรอ เวอร์ชันล่าสุดกำลังจะออกนอร์เร็ว ๆ นี้ พี่ตุ้ย น้องหยาด พี่ชอบหยาดทิพย์ไม่ใช่เหรอ นะ...นะ ช่วยน้องนะ แพรวกราบแล้ว แพรวอยากทำงานแบบอสังการดูบ้าง”

“มันอันตราย มันเสี่ยงมาก ๆ ค่ายทหารมีแต่ผู้ชายทั้งนั้น พวกทหารชีกอ เจ้าชู”

“ก็น้อยกว่าตำรวจหรอกว่า ไม่เคยได้ยินสักที่ว่าทหารเรือเจ้าชู”

“ตอนอยู่ปอหมันมีแฟนก็คน”

“แค้นที่สาว ๆ หันไปหาพี่ต้นกล้าหมดละซี แต่พี่เขาเก่งจริง ๆ เนอะ นึกแล้วก็สุดยอดอะ คนอะไรก็ไม่รู้ ทำได้ทุกอย่างเลย นะ...นะ ติดต่อให้หน่อยนะ ขอเบอร์นะ ช่วยแพรวด้วย พี่ฟังค์ที่แสนดีของแพรว แพรวอยากทำงานขึ้นนี้มาก ๆ”

“เรื่องก่อน ๆ ไม่เห็นแกหาข้อมูลอะไรเลย”

“งานเด็ก ๆ กูก็กัก ๆ ไม่มีอะไรมากมาย พาฝันนะ ก็นี่ใจจะเปลี่ยนแนวก็ต้องทุ่มทุนสร้าง ช่วยน้องหน่อยนะ ถ้าช่วยคราวนี้จะไม่ลืมบุญคุณเลย”

“มันเรื่องใหญ่มากเลยนะ แพรว ป้ากับแม่รักแกมาก พี่ก็รักแกมาก ทุกคนห่วงแกันนะ ป้ากับแม่เค้า”

“รับทราบค่ะ รู้ว่าแพรวเป็นที่รักของทุกคน แพรวรู้ แต่ว่าตอนนี้แพรวอยากทำงาน”

“มากที่สุด พี่ช่วยพูดได้ แค่นี้ดีวัน”

“น้อยไป ขอครึ่งเดือนก็ได้ แพรวสัญญาว่าแพรวจะเป็นเด็กดี แล้วช่วงนั้นพี่หรือญาจะต้องอยู่กับแพรวตลอด เดี่ยวจะถ่ายรูปแล้วส่งมาให้ดูทุกวันเลย พ่อแม่สบายใจได้”

พงศ์พันธุ์เป่าลมออกจากปาก ก้มลงมองไถ่ในงานที่หาได้รู้สึกอยากกินไม่ แต่พอเหลือบตาไปมองเห็นน้องสาวสุดรักสุดสวาทของเขาและป้ากับแม่พงศ์พันธุ์ก็จำต้องพยักหน้าหงิก ๆ

เมื่อพี่ชายรับปากว่าจะช่วยคุยกับพ่อและแม่ซึ่งต้องใช้เวลาอธิบายนานกว่านี้สี่เท่าตัว และก็ต้องพูดเรื่องเดียวกัน แพรวพรรณจึงต้องนั่งเล่าเรื่อง

ที่จะโกหกพ่อแม่คร่าว ๆ ให้พงศ์พันธุ์ได้เข้าใจ

เมื่อพี่ชายของเธอเข้าใจแล้ว แพรวพรรณก็คว้าโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา ชี้ไปที่เครื่องทำท่ากอด ๆ แค้นนั้นพี่ชายของเธอก็ดึงโทรศัพท์ที่ออกมาค้นหาหมายเลขของอดีตเพื่อนก๊ง ๆ หัวหน้าแก๊ง แล้วก็ยื่นให้กับเธอ แพรวพรรณเซฟเบอร์ของ ‘ต้นกล้า’ ของพี่ชายลงในเครื่องของตนเอง โดยเปลี่ยนชื่อเป็น ‘พี่ต้นกล้า’ ก่อนจะกดโทร. ออก อึดใจใหญ่ ๆ เสียงของพี่ต้นกล้าก็ลอยลมออกมากระทบใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะของแพรวพรรณ

“สวัสดีค่ะ แพรวค่ะ”

“แพรว...แพรว แพรวจากที่ไหนหรือครับ”

“แพรว น้องพี่พงศ์นะคะ”

“น้องพง...พงไหนหรือครับ”

“พงศ์พันธุ์ วัฒนาสุนทรเดชา เพื่อนพี่ต้นกล้าสมัยเด็ก ๆ”

“เด็กขนาดไหนครับ”

ยังไม่ทันที่แพรวพรรณจะตอบ พงศ์พันธุ์ก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ของปลายสาย อารมณ์หวงน้องสาวกำเริบเขาจึงดึงโทรศัพท์ที่ออกไปพูดเสียเอง แต่ด้วยความอยากรู้ว่าเขาจะคุยอะไรกับพี่ชายตนเอง แพรวพรรณจึงแทรกปลายนิ้วไปกดเปิดลำโพงเพื่อให้ได้ยินกันทั้งสองคน

“กูเอง ไอ้ต้นกล้า”

“เฮ้อ มึงเองรี ไอ้ตีใหญ่ ว่าไง มีอะไรให้กูรับใช้ จะมาลัดทียบแะง”

“เออ มีเรื่องรบกวนหน่อย กูจะพาน้องกูไปหามึง”

“พามาหากู มีอะไร จะพามาทำไม แล้วน้องมึงสวยไหม”

“พอดูได้”

“หน้าตาแบบมึงเปล่า ชาว ๆ แจ็ก ๆ”

“ขาวแต่ไม่แจ็ก นี้มึงจ่ายยาแพรวไม่ได้หรือ”

“เกือบจำได้ แต่ยังมีหน้าไม่ออก”

“อืม คนซี้มุกโป่ง เดินตามไปนั่งกับกูในห้องเรียน” พอพงศ์พันธุ์ให้ความหลังแบบนี้แพรวพรรณจึงถลึงตาให้พี่ชายหยุด แต่ว่าทางปลายสายก็หัวเราะขึ้นมาก่อนจะบอกว่า

“อีรูดแล้วให้มึงพาไปล้างในห้องน้ำ”

“เออ นั่นแหละ ตอนนี้อยากไปหา ming อยากรู้ ming ช่วยอะไรหน่อย”

“ขายประกัน ขายตรงเอ็มแอลเอ็ม ลูกใช้ต่อแชนต่อชาชักขวาหน้าหลังอะไรกูไม่เอาอะไรว๊าย กูรับราชการทหาร ภารกิจกูบานตะไทพออยู่แล้ว”

“ไม่ใช่หรือก แก้วจะไปรบกวน ming เรื่องงานของ ming นั่นแหละ”

“งานของกู เขาเกี่ยวอะไรด้วย”

“เกี่ยวสิ เขาจะเอา ming ไปเป็นพระเอก”

“พระเอกอะไร เฮ้ย กูไม่เอา กูไม่อยากรดแบบนั้น ตอนนี้อยากกินแกงแล้ว มันไม่ได้แล้ว ถ้าสักสิบปีก่อน ณเดชน์ก็ณเดชน์เหอะ ไม่เอา...ไม่เอา ไม่ต้องพามาอะไรว๊าย”

เมื่อเห็นว่าพี่ชายของเธอคงจะคุยกับทางฝ่ายนั้นให้รู้เรื่องภายในเวลาอันรวดเร็วไม่ได้แน่ ๆ แพรวพรรณจึงแทรกเสียงที่ตัดให้สภาพแบบคอลเซ็นเตอร์เข้าไป

“สวัสดีค่ะ พี่ต้นกล้า แพรวขอแนะนำตัวหน่อยนะคะ คือแพรวเป็นนักเขียนค่ะ แพรวกำลังจะเขียนเรื่องทหารเรือ แพรวอยากได้ข้อมูลทหารเรือไม่ทราบว่ามีพี่ต้นกล้าจะสะดวกเวลาไหนคะ แพรวจะได้ไปหา นัดแนะเวลากันก่อน”

ถามไปแล้วเสียงเจ็ยแจ้วเสียงลมเสียงคลื่นเสียงบกริบ จนกระทั่งแพรวพรรณต้องก้มลงดูหน้าจอ สายถูกตัดไปแล้ว หญิงสาวโทร. ออกอีกรอบ แล้วเสียงผู้หญิงที่คุ้นหูก็บอกกับเธอว่า

‘หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้’

ดึกสงัด ในห้องนอน แพรวพรรณมักจะนั่งทำงาน แต่ว่าวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ทางหิรัญญาจะขายกาแฟ เพราะมีบ้านอยู่ในตลาดบ้านใหม่ ซึ่งเป็นตลาดเก่าแก่ของเมืองฉะเชิงเทรา แต่พอประชาชนให้ความสนใจการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตลาดบ้านใหม่ก็กลับมาบูมอีกรอบ หิรัญญาแม้จะเขียนงานจนมีรายได้เป็นกอบเป็นกำจึงหันกลับมาเปิดบ้าน เป็นโต๊ะกาแฟของเตี้ยออกมาต้อนรับนักท่องเที่ยวในวันหยุด กว่าจะปิดร้านก็ไปหกโมงเย็น แต่ว่าเย็นวันนี้กว่าเธอจะกลับบ้าน กว่าจะเข้าไปคุยกับพ่อแม่จนท่านใจอ่อนยอมให้เธอออกจากบ้านไปพักบ้านหิรัญญาได้ ก็เล่นเอาเธอกับพี่ชายช่วยกันพูดจนเหนื่อย

หอบ แต่พ่อกับแม่ก็มีข้อแม้เช่นทุก ๆ ครั้ง

คือจะต้องไปทำงานจริง ๆ ห้ามไปข้องแวะกับผู้ชายอื่นอย่างเด็ดขาด และจะต้องดูแลตัวเองให้ดีที่สุดด้วย

พอกลับมาถึงห้อง เธอก็มีวอาบน้ำ แต่งตัว เปิดคอมพิวเตอร์ คุยกับแฟนคลับ จนกระทั่งนึกได้ว่าควรจะคุยกับหิรัญญาให้เป็นเรื่องเป็นราว เธอจึงได้โทร. หา เพราะเมื่อกัตันผลอไปบอกว่า เดี่ยวหิรัญญาจะขับรถมารับแทนที่จะให้พี่ชายขับรถไปส่ง พอหิรัญญารู้เรื่องก็ถึงกับบ่นอุบิบ แต่ทั้งนี้ทั้งหมดก็ไม่เท่ากับเรื่องต้นสายปลายเหตุที่ทำให้แพรวพรรณต้องมาเขียนเรื่องทหารเรือ ซึ่งหิรัญญาก็สรุปมาด้วยเสียงเพรีย ๆ ว่า

“พี่ฟังจากที่เธอเล่าแล้ว สรุปว่าเธอชอบเขาใช่ไหม”

“ก็...ความรักตอนอนุบาลนะ พี่ ป๊าป๊าเลิฟ ไม่มีอะไรหรอก”

“แล้วถ้าเขามีแฟนแล้วเธอจะทำอย่างไร เสียอารมณ์ไหม”

“แหม เราก็ได้งานของเรา ห้าพันเล่ม เป็นเงินเท่าไร แพรวจะเขียนสักสามร้อยหน้าเอสี่ แสนห้าเลขนะ ดีไม่ดีได้เป็นละครชุดด้วย”

“จ๊ะ มีแต่ได้กับได้ เสียใจแล้วจะหาว่าพี่ไม่เตือนก่อนละ ความรักน่าจะเล่นกับมันไม่ได้นะ เจ็บกันมาเยอะต่อเยอะแล้ว”

“เป็นแม่แก่อีกแล้ว แพรวไม่ได้คิดอะไรลึกซึ้งหรอก หาอะไรแก่งข้างข้างอะไรบ้าง แล้วนี่จะมารับเมื่อไหร่ แพรวจะได้เก็บของรอ”

“แล้วติดต่อเขาได้แล้วเหรอ” หลังจากสายโทรศัพท์ตัดไป แพรวพรรณก็โทรศัพท์ทักกลับไปหาเขาอีกสองสามครั้ง แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ยังไม่พูดประโยคเดิม ๆ จนแพรวพรรณต้องวางสายและถอนหายใจออกมา

“ยังเลย เราก็วางแผนกันไว้ก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้จะโทร. ใหม่” พอบอกว่าจะโทร. ใหม่ สัญญาณสายเรียกซ้อนก็ดังขึ้นเบา ๆ แพรวพรรณละโทรศัพท์จากหูมาดูหน้าจอ แล้วพ่อเห็นชื่อ ‘พี่ต้นกล้า’ หญิงสาวก็แทบจะร้องกรี๊ด แต่ว่าก็ยังใจไว้

“พี่ญา เขาโทร. กลับมาแล้ว ขอแพรวคุยกับเขาก่อนนะ”

“จะให้ฉันถือสายรอหรือเปล่า”

“ไม่ต้องหรอก เดี่ยวแพรวโทร. กลับอีกทีแล้วกัน และถ้ามันนานเกิน พี่ก็นอนไปเลยนะ”

“กีนาทิ”

“ห่านาทิ”

“นานของแกแล้วหรือ”

“หลังจากนั้นแพรวจะกรี๊ดนะ แคนั้นนะ เดี่ยวพี่เขาวางสายปิดเครื่อง
แพรวจะอดคุด”

**พอสัญญาของหิรัญญาตัดไป แพรวพรรณก็รีบกรับสาย
เรียกเข้าจากเขาทันที**

“เพลงเพราะจังเลย” เสียงทักมาทำให้ใจของแพรวพรรณแทบละลาย
แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังต้องตั้งสติ พยายามไม่ให้เขารู้ว่า บัดนี้เธอกำลังเสีย
ศูนย์ กำลังทำตัวเหมือนเด็กสาวลึบสามลึบสี่ที่แอบชอบรุ่นพี่ในโรงเรียนแล้วก็
ไม่เก็บความรู้สึกเหมือนนางเอกในภาพยนตร์ ‘สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก’ และ ‘เพลง
สักวันหนึ่ง’ ที่เธอใช้เป็นเสียงรอสายมันก็ดันเผยความรู้สึกในใจ ‘ลึกๆ’ ของเธอ
ไปเสียแล้ว

“เอ่อ...พี่ดันกล้าใช้ไหมคะ”

“เมื่อเย็นโทร. หาใครล่ะครับ”

“พี่ดันกล้า”

“ไม่ได้ยินใครเรียกชื่อแบบนี้มานานแล้วนะเนี่ย”

“อ้าว แล้วคนอื่นเขาเรียกอะไรกัน”

“ตันเฉยๆ”

“เป็นไงคะ” แพรวแสสร่วนเขาคืนไปบ้าง

“ก็ตันที่ไม่มีดอกเบี๋ยไง ตันเฉยๆ ที่ยังไม่ได้ส่งคืน”

พอได้ยินอารมณ์ขันของเขาแพรวพรรณก็คลี่ยิ้มออกมา ภาพในอดีตยาม
ที่เขายิ้มแย้ม เธออยากเห็นเขาตอนนี้เหลือเกินว่ารูปหน้าของเขาจะเปลี่ยนไป
อย่างไร

“เขียบไปเลย”

“ตามมุกไม่ทันนะคะ”

“มุกเดินนำไปไหนหรือ”

แพรวพรรณรู้สึกว่าเขาเล่นมากไปแล้ว หญิงสาวจึงตั้งสติ ทำเสียง

จริงจังขึ้นมาอีกนิด

“คือแพรวมีเรื่องจะรบกวนพี่คะ อย่าเพิ่งปล่อยมุกนะคะ พี่งแพรวก่อน”

“ได้ มีอะไรเข้ามา” เขาทำเสียงเข้มขึ้นเช่นกัน

“แพรวเป็นนักเขียน”

อันที่จริงแพรวพรรณคิดว่าเขาจะถามถามว่าเขียนอะไร แต่เขากลับเจียบ แพรวพรรณจึงตัดสินใจพูดต่อเนื่องไปทันที “แพรวได้รับมอบหมายจากสำนักพิมพ์ให้ทำนิตยสาร” แพรวพรรณอธิบายยืดยาว แต่ว่าเขาก็ไม่มีเสียงซักถามอะไรกลับมา

“พี่ต้นกล้า พี่ต้นกล้า”

“หือ พี่อยู่”

“เหมือนพี่หลับอะ เจียบไปเลย”

“มีใครบอกน้องใหม่ว่าเสียงน้องเพราะมาก”

แพรวพรรณก็รู้สึกว่าการเสียของปลายสายก็เพราะเช่นกัน และกับคำถามนี้ใจจริงเธออยากจะบอกว่า ‘ไม่มี’ แต่ถ้าบอกไปอย่างนั้นก็เท่ากับว่าเธอไม่สวย ไม่มีใครสนใจ ดังนั้นแพรวพรรณจึงโถ่ทับไปว่า “เป็นประจำคะ ชินแล้ว”

“ตัวจริงสวยไหม”

“ก็...จะชมตัวเองก็น่าเกลียด ถามทำไมคะ”

“พี่จินตนาการไม่ออกนะ เคยอ่านสัมภาษณ์นักเขียนเห็นมีแต่แก๊ๆ ทั้งนั้นเลย แต่เสียงเพราะขนาดนี้ไม่น่าแก๊”

“แพรวก็ยังไมแ่ แพรวแค่อีลิปหเอง”

“แล้วสวยไหม”

ใจจริงแพรวพรรณอยากจะย้อนกลับไปว่า ‘สวยแล้วจะทำไม’ มันก็จะเป็นการเปิดช่องให้เขาได้ทักใช้คำพูดกะเทาะหัวใจ ซึ่งตอนนี้แพรวพรรณยอมรับว่า คารมของเขาไช่ย่อย และถ้าเขามีคารมคมคายขนาดนี้ แน่แน่นอนว่าสตรีของเขาคงมีเป็นกระบวนงั้นๆ ซึ่งเธอเองไม่อยากจะเป็นหนึ่งในนั้น เธอปลื้มเขา ชอบเขา แต่เจอแบบนี้เข้าไปตั้งแต่คุยกันครั้งแรก เธอรู้สึกกลัวเขามาเสียแล้ว

“พี่งแพรวต่อนะ”

“สรุปเลยแล้วกัน จะมาหาพี่เมื่อไหร่ อย่งไร ก็วัน ต้องการข้อมูลแคไหน”

“พี่สะตอกเมื่อไหร่ แพรวก็ไปได้ทันที”

“คืนนี้เลยไหม”

แพรวพรรณรู้สึกว่าเขา ‘มากไป’ แล้ว หญิงสาวจึงนั่งเฉยๆ และเหมือนเขาจะรู้ตัวว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาจะมาง่าย ๆ ด้วยได้ เขาจึงแก้คำพูดเสียใหม่ ว่า

“แล้วน้องแพรวไม่ได้ทำงานอื่นหรือ”

“ทำงานให้ที่บ้านนี่แหละค่ะ”

“บ้านช่องใหญ่โตเนอะ ผ่านไปวันก่อน อย่างกับวัง”

“ค่ะ”

“ถามตรง ๆ เลยนะ แพรวมีแฟนแล้วใช่ไหม”

แพรวพรรณกรอกลูกตาไปมา คำนวณว่าเขาต้องการคำตอบแบบไหน ถ้าเธอตอบว่ายังเขาก็จะรู้สึกดีทันที แต่ถ้าตอบว่ามีแล้ว เรื่องลึน ๆ ระหว่างเธอกับเขามันก็จะกร่อยลงทันทีเช่นกัน คำตอบนี้มันน่าจะทำให้เธอได้คำตอบที่เธออยากรู้จากเขาด้วยเช่นกัน

“แล้วถ้าแพรวถามคำถามเดียวกัน พี่จะตอบแพรวได้ไหมล่ะค่ะ”

“ได้”

“พี่มีลูกกี่คนแล้วค่ะ”

“สิบ”

แล้วแพรวพรรณก็ต้องหัวเราะกับความกะล่อนของเขา เพราะคำตอบของคำว่า ‘สิบ’ นั้นต้องเป็นลูกน้องของเขาแน่ ๆ

๓

เมื่อขับรถพาแพรวพรรณออกมาจากบ้านหลังใหญ่กึ่ง ๆ ออฟฟิศที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งในพื้นที่ของลานตากพืชไร่ โดยมีโกดังใหญ่ใช้เป็นที่พักพิงผลทางการเกษตรกับเก็บรถบรรทุกนับสิบล้าน หิริญญาภิเป่าลมจากปากอย่างโล่งอก

เพราะตั้งแต่เมื่อวานตอนเย็น รวมถึงเมื่อคืน เกือบครึ่งคืน จนถึงตอนเช้า พ่อแม่ของแพรวพรรณได้ซักไซ้ไล่เลียสอบถามถึงบ้านช่องห้องหับที่แพรวพรรณจะไปเก็บตัวเขียนนิยายชุด ซึ่งแพรวพรรณไม่ได้บอกกับพ่อแม่หรือว่าเป็นเรื่องทหารเรือ แพรวพรรณบอกแต่ว่าพันครอบครัวของตัวเองละครเป็นคนลุ่มน้ำบางปะกง ดังนั้น แพรวพรรณจะต้องไปชิมชั๊ปวิถีของคนในถิ่นดินดำน้ำชุ่มอุดมสมบูรณ์ เพื่อให้ความคิดตกผลึกได้อารมณ์ของฉากอย่างแท้จริง

พ่อกับแม่ของแพรวพรรณข้างปากจะพูดถึงเหตุผลที่จะไม่ให้แพรวพรรณเดินทางออกจากบ้าน แต่หิริญญาภิปิดทุกช่องทางปัญหานั้น ชนิดเหื่อแอบไหลออกหนึ่งหัวทั้งที่แอร์ในบ้านของแพรวพรรณเย็นฉ่ำ

“ใจหนึ่งฉันก็อยากอิจจาเธอจัง มีคนรักไม่รู้จักกี่คน แต่อีกใจ เป็นสาวแก่มีฐานะแบบนี้ดีกว่า อีสระ จะไปไหนก็ได้ไป”

“ไม่ต้องนินทาพ่อแม่พี่ชายของแพรวเลยนะ” ค้อนให้คนขับรถซึ่งแต่งตัวด้วยกางเกงสะดอผ้าฝ้ายพันทับเสื้อยืดสีขาวที่สกรีนคำว่า ‘ตลาดบ้านใหม่ ฉะเชิงเทรา’ แล้ว แพรวพรรณก็คันกระเป๋าทหาแว่นกันแดดมาคาดปิดดวงตาคมเพราะระถวิลย้อนแสง

พอรถแล่นออกจากบ้านมาได้ไม่เท่าไร ร้านของฝากซึ่งเน้นขนมโมจิอันเป็นขนมเลื่องชื่อของเมืองนครสวรรค์ก็แสดงป้ายใหญ่ให้เห็นอยู่ตรงหน้า

“แวะซื้อขนมไปฝากพี่เขาหน่อย”

“ไม่” หิริญญาตอบเสียงห้วน ๆ กลับมา

“ทำไมอะ” น้ำเสียงของแพรวพรรณเปลี่ยนเป็นออดอ้อน

“อีกตั้งสองวันกว่าเธอจะไปลัดหีบ ขนมชั้นราพอดี แล้วอีกอย่าง อีตาผู้การเรือเร็วก็คงเบื่อไอ้โมจินี่แย่แล้ว”

ประวัติความเป็นมาของพี่ต้นกล้า แพรวพรรณได้เล่าให้หิริญญาฟังอย่างละเอียดตามที่จำความได้ ช่วงคืนวันพฤหัสบดีกับคืนวันศุกร์ที่แพรวพรรณต้องอยู่จะเขิงเทรา วางแผนงานกับเพื่อน ๆ รอเวลานัดหมาย ส่วนวันเสาร์อาทิตย์ซึ่งเป็นวันว่างของผู้การหนุ่ม หิริญญาต้องขายกาแพด้อนรับนักท่องเที่ยว ดังนั้นแพรวพรรณจึงขอให้หน้าทีไปเป็นเพื่อน และอีกอย่าง แพรวพรรณยังไม่ไว้วางใจพี่ต้นกล้าเท่าไร เพราะพึ่งจากคารมแล้ว ความเจ้าชู้ยั๊กซ์ของเขาเมื่ออยู่น้อย การพานาทีไปด้วยนั้นก็เป็นการสงวนที่ท่าของเธอเอาไว้ก่อน เพราะแพรวพรรณก็ไม่มั่นใจนักว่า ถ้าได้เห็นหน้าอันหล่อเหลาของเขาใจของเธอจะสั้นไหวถึงเพียงไหน

ของฝากจำพวกขนมในท้องถิ่น ถือเป็นธรรมเนียมที่เธอปฏิบัติมาตั้งแต่ต้องเข้าไปติดต่องานในสำนักพิมพ์กับตอนที่ไปเซ็นหนังสือให้แฟนคลับ ขนมของฝากเหล่านี้จะมีติดมือไปฝากน้อง ๆ พนักงานกับเพื่อนนักเขียน จนทุกคนรู้ว่าถ้าเห็นหน้าแพรวพรรณก็ต้องได้กินขนมโมจิ

“ตอนนี้เขามีโดฟุกแล้วจ๊ะ แพงกว่า อร่อยกว่า ไฮโซกว่า”

“ไปหาซื้อขนมที่ตลาดบ้านฉันไป เอรารายได้ไปให้จังหวัดชั้นบ้าง”

“หลังได้รางวัลจากสภากาชาดธรรมจังหวัดมานี้ หายใจเข้าออกเป็นแต่จะเขิงเทราเลยนะ”

ด้วยพื้นเพเป็นคนจะเขิงเทรา งานเขียนของหิริญญาส่วนมากจึงใช้ฉากที่นั่นเป็นพื้นให้ตัวละคร และเรื่อง ‘แรงรักแรงแค้น’ ละครพีเรียด ผ้าถุง ฉากบางคล้า กลุ่มน้ำบางปะกง ซึ่งเป็นละครโด่งดังมาก ก็สร้างชื่อให้กับจังหวัดเป็นอย่างมาก ดังนั้น สภากาชาดธรรมจังหวัดจึงได้มอบโล่ประกาศเกียรติคุณให้

โล่นั้นได้ตั้งอยู่ในตู้โชว์ในร้าน พร้อมกับหนังสือผลงานทั้งหมด

ความสำเร็จของนักเขียนรุ่นพี่คนนี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้แพรวพรรณอยากพัฒนาผลงานตัวเองให้มีแก่นสารลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

สองสาวหยอกล้อกันจนกระทั่งหิริญญาเลียวรรรถเก๋ง Honda รุ่น Jazz ของตนเข้าไปในสถานีบริการน้ำมัน แพรวพรรณใช้บัตรเครดิตรูดจ่ายค่าน้ำมัน หลังจากนั้นทั้งสองก็พากันเข้าร้านขายกาแฟสด เพราะหิริญญานั้นติดกาแฟเป็นอย่างมาก ส่วนแพรวพรรณสั่งโกโก้เย็น ระหว่างที่นั่งรอกาแฟอยู่นั้นก็มีชายหญิงวัยกลางคนผลัดประตูเข้ามา หลังสั่งกาแฟผู้ชายก็ถามน้องพนักงานว่า

“ศาลกรมหลวงชุมพรนี่ไปอีกไกลไหม”

อันที่จริงแพรวพรรณไม่ค่อยได้ใส่ใจกับเรื่องไหว้เจ้า ไหว้บรรพบุรุษ ไหว้พระภูมิเจ้าที่ อย่างที่ป้ากับแม่ปฏิบัติกันเป็นอาจิม แต่ครั้งนี้หิริญญาเป็นคนนำเธอเข้ามายังศาลกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ‘องค์บิดาของทหารเรือไทย’

แพรวพรรณจึงต้องปฏิบัติตามคำแนะนำต่าง ๆ ที่หิริญญาได้บอกกับเธอ

“จะเขียนเรื่องทหารเรือ ก่อนอื่นก็ต้องมาบอกมากล่าวกับท่านก่อน เรื่องยากจะได้เป็นเรื่องง่าย ความคิดดี ๆ จะได้หลังไหลออกมา เธออาจจะไม่เชื่อตามประสาคนรุ่นใหม่ แต่ทุกครั้งที่พี่ทำงานหรือเปิดเรื่องใหม่ที่ต้องมีการเกี่ยวข้องกับบรรพชน ลำน้ำ ท้องนา พี่จะบอกกล่าวกับท่านทั้งหลาย ถ้าเขียนเรื่องท้องนา พี่ก็บอกแม่ธรณี แม่โพสพ แม่คงคา ผีปู่ย่าตายาย เจ้าที่เจ้าทาง เจ้าท่า ให้เปิดทางให้พี่ทำงานได้อย่างสะดวก เชื่อไหมว่า บางทีพี่ยืนขายกาแฟอยู่ดี ๆ ก็มีใครจากที่ไหนไม่รู้มาเล่นนั่นเล่นนี้ให้พี่ฟัง จนกระทั่งพี่สามารถทะลุปมปัญหาบางปมไปได้ ครั้งนี้ก็เช่นกัน เธอขอพรท่าน บอกท่านไปว่าเราต้องการงานชิ้นนี้เพื่อยกย่องทหารเรือไทย เพื่อให้ลูกหลานชาวไทยได้ทราบเกียรติประวัติของท่าน ให้รู้ว่าท่านเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งของสยามประเทศ คนไทยจะต้องไม่ลืมท่าน”

แพรวพรรณอยากจะค้านว่า พลืดยอดเรื่องของเธอไม่ได้ย้อนยุคหรือเกี่ยวกับท่านสักเท่าไร และเรื่องยกย่องทหารเรือไทยอะไรนั้นเธอก็ยังนึกอะไรไม่ออกด้วย แต่การนั่งฟังและการปฏิบัติตามไปก่อนก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

แพรวพรรณจูดรูปเทียนที่ได้มาจากด้านหน้าศาล กลับตาแล้วนึกถึงท้องทะเลกว้างใหญ่ แต่เธอนึกอะไรไม่ออก จนกระทั่งเธอต้องนึกถึงเรือที่เคยกพาเธอไปดำน้ำดูปะการัง มันไม่ใช่เรือรบ เพราะเธอไม่คุ้นกับมัน แม้แต่หน้าของ

พื้ต้นกล้าเธอก็ निकอกออกแต่เฉพาะตอนที่เขายังเป็นเด็ก

แพรวพรรณลิมตาขึ้นมา จ้องหน้ารูปหล่อของท่าน แล้วพึมพำเบา ๆ อย่างที่หิริญญาได้แนะนำไว้

“ขอให้งานเขียนของคุณเรื่อง ‘ร. รัก ร. เรือ’ นี้ผ่านไปได้อย่างง่ายดายเถิด ขอให้งานชิ้นนี้เป็นที่ชื่นชอบของมหาชน ให้นิยายขายดีพิมพ์ซ้ำซาก และก็ขอให้พื้ต้นกล้ายังเป็นโสดด้วยเถิด”

ตรงท้ายประโยคแม้เสียงจะเบาว่าถ้อยคำข้างต้น แต่มันก็ทำให้แพรวพรรณรู้สึกสดชื่นขึ้นมา ถ้าหิริญญาว่าเธอรู้สึกดีกับเสียงของพื้ต้นกล้าเป็นอย่างมาก หิริญญาจะต้องว่าเธอบ้าผู้ชายแน่ ๆ

เสียงประทัดที่ด้านหลังศาลดังปังปังอยู่เนาน แพรวพรรณรู้สึกตกใจอยู่ไม่น้อย แต่ที่เธอคาดไม่ถึงนั่นก็คือ พอเสียงประทัดสงบลง หูของเธอก็ยินเสียงจากคณะใหม่ที่กำลังจะเข้ามากราบพระรูปองค์กรมหลวงฯ

“พ่อ ยกขา ก้าวเดิน อีบ ๆ เก่ง ๆ ขอเก้าอี้ให้คนแก่หน่อยนะ นั่งคุกเข่าไม่ได้”

แพรวพรรณกับหิริญญาหันไปทางต้นเสียง ก็พบคนนับสิบประกอบด้วยชายหญิงพากันช่วยประคับประคองชายวัยชราเข้ามา

แน่นอนว่าหิริญญายิ้มต้อนรับคนเข้ามาใหม่อย่างเป็นมิตรในทันที แต่แพรวพรรณนั้นเธอไม่ค่อยมักคุ้นกับชาวบ้านแบบนี้ หญิงสาวจึงพยักหน้าชักชวนกันให้ลุกขึ้น

“ไอ้ ตาอายุเท่าไรยังแข็งแรงอยู่เลย” หิริญญาทักทายเสียงดังกลับไป แพรวพรรณจึงต้องยิ้มแหย ๆ ให้กับตาของบรรดาลูกหลานของตาที่อยู่รอบ ๆ ตัวตาไปด้วย

“ตอบอีหนูมันไปสิ พ่อ”

พอลูกสาวบอกเสียงดังขึ้นอีกนิด ตาก็ตอบเสียงแหบแห้งมาว่า

“เอ็ด ซิบ แอด”

“เจ็ดสิบแปดแล้ว ยังแข็งแรงอยู่เลย อยู่ให้ได้ร้อยปีนะ ตา”

“ไอ้เอา ไอ้ไหวแล้ว”

ขณะนั้นคนอื่น ๆ ก็พากันระดมขนของที่จะสักการะกรมหลวงชุมพรฯ เข้ามาด้านใน หิริญญานักเขียนใหญ่ซึ่งวิสัยชอบสอดรู้สอดเห็นมีส่วนร่วม

เรื่องของชาวบ้านจึงต้องกระซิบถามผู้หญิงวัยกลางคนที่ดูเป็นผู้นำคนทั้งกลุ่มว่า “ทำอะไรกันคะ”

“แก๊บน ตาแกไม่สบาย ป้าบนกับกรมหลวงท่านไว้ วันนี้เลยพามาแก๊บน”

คุยกันอีกสองสามประโยค แพรวพรรณก็พยักหน้าให้หิริญญาขอตัว พอเดินออกมายังไม่ทันจะพ้นจากห้องโถง หูของแพรวพรรณก็ได้ยินเสียงป้าคนนั้น คุยโทรศัพท์กับใครบางคน ซึ่งถ้ามันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทั้งสองสาวก็ยืนป้าคนนั้นพูดว่า “ต้นกล้า แม่พาดามาแล้ว ลูก ต้องทำอะไรบ้าง ของที่บอกไว้ได้ครบหมด อืม ๆ คุยกับตาหน่อยนะ ลูก เสียงดัง ๆ หน่อยนะ พ่อ ๆ ต้นกล้า มันคุยด้วย”

บ้านไม้เรือนแถวของหิริญญานี้อยู่ในบ้านใหม่ ซึ่งเป็นตลาด ร้อยปี ตั้งอยู่ริมแม่น้ำบางปะกง รถเก๋งฮอนด้าคันงามจึงต้องจอดอยู่ที่ลานรับฝากรถด้านนอก เมื่อรถของจะใช้ในวันสองวันออกมาจากกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่ แพรวพรรณก็ไปยืนอยู่เกาะลูกกรงระเบียงที่อยู่หลังบ้าน มองไปยังฝั่งตรงกันข้ามซึ่งมีต้นจากขึ้นอยู่ริมแม่น้ำเรียงรายสลัดกับบ้านเรือน ความเขียวสดของมันพาให้รู้สึกสบายตาผิดกับที่บ้านของเธอ ซึ่งรอบ ๆ บ้านนั้นมีแต่ลานซีเมนต์ ความร้อนระอุจะแผ่กระจายเข้ามา ในบ้านที่ติดแอร์จนเย็นฉ่ำ นอกจากนั้น สายลมร้อน ๆ นั้นก็ยังมีฝุ่นละอองหอบความระคายเคืองที่เกิดจากฝุ่นควันรถบรรทุกที่วิ่งเข้าออกอยู่ตลอดเวลา

ความร่ำรวยของเธอกับความเป็นผู้หญิงได้แบ่งแยกเธอออกจากโลกรอบ ๆ ตัว เพราะผู้เป็นแม่เห็นว่าพวกคนงานและครอบครัวนั้นเป็นคนอีกชนชั้นซึ่งเธอไม่ควรไปเกี่ยวข้องด้วย

ทางออกของความเหงาจึงเป็นที่มาให้เธอต้องพึ่งพาเพื่อนจากสังคมนิวซีลเอนด์เวิร์ก พออย่างเข้าปี พ.ศ. ๒๕๕๔ แพรวพรรณก็รู้สึกถึงความเหงาที่ซ่อนตัวอยู่นั้นมันขยายตัวใหญ่ขึ้น ๆ จนเธอรู้สึกกลัวกับความรู้สึกของตัวเองกลัวว่าจะยินยอมพร้อมใจแต่งงานกับคนที่ป้ากับแม่ได้เลือกไว้ให้

แต่ว่าเวลานี้ เธอรู้สึกว่าตัวเองมีความหวัง รู้สึกว่าการดิ้นรนออกจากบ้านในครั้งนี้และในโอกาสข้างหน้ามันจะทำให้เธอได้พบกับอิสรภาพที่เธอฝันถึงอย่างแท้จริง

“แพรว ไทรศพ์ที่ตั้ง”

เสียงของหิริญญาที่ตั้งจากชั้นบนปลุกให้แพรวพรรณหันหลังและเงยหน้า
ขึ้นไปยังหน้าต่าง

“ไม่ใช่ผู้การนาวินตำหอกยะ ของนายหนึ่งนาที่ เพื่อนสาวของเธอ”
หิริญญานั้นคุ้นเคยกับนาที่ เพราะทุกครั้งที่แพรวพรรณมางานสัปดาห์หนังสือ
ที่จัดขึ้น ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ นาที่ก็จะต้องแวะมาหา หรือไม่กี่ช่วง
กลางคืน เขาจะพาแพรวพรรณกับเพื่อน ๆ ออกท่องราตรี และบ่อยครั้งที่
แพรวพรรณกับหิริญญาถือโอกาสใช้คอนโดฯ ของนาที่เป็นที่พักค้างในกรณีที่
เจ้าของห้องไม่มีคนสำคัญอยู่ด้วย

หิริญญาก็เป็นหนึ่งในเพื่อนไม่กี่คนที่รู้ว่า นาที่นั่นคือ ‘เพื่อนสาว’ ของ
แพรวพรรณ ไม่ใช่แฟนหนุ่มอย่างที่คนเคยเห็นรูปทั้งคู่ในเฟซบุ๊กเอาไปพูดกัน

กำหนดการที่จะอยู่สตูดิโอของแพรวพรรณนั้นกินเวลาถึง ๙ วัน
โดยเสาร์ – อาทิตย์แรกนี้นาที่จะอยู่ด้วย ส่วนวันจันทร์ – วันศุกร์ หิริญญาซึ่ง
ไม่ได้เปิดร้านขายของก็จะมาอยู่เป็นเพื่อน กับส่วนหนึ่งหิริญญาก็ถือโอกาสมา
พักผ่อน แต่ด้วยอาชีพนักเขียน การพักผ่อนหรือการทำงานบางครั้งมันก็แยก
จากกันไม่ได้

เสาร์อาทิตย์สุดท้ายที่แพรวพรรณยังอยู่สตูดิโอ ถ้าไม่มีอะไรสำคัญเข้ามา
เสียก่อน หิริญญาจะอยู่ด้วย และจะต้องขับรถกลับไปส่งแพรวพรรณที่บ้านตาม
ที่ได้รับปากกับแม่ของหญิงสาวไว้

“คิดอะไรอยู่หรือ แพรว” นาที่เอ่ยปากถาม เมื่อเห็นว่าแพรวพรรณนั่ง
เงียบ หลังจากที่รถออกจากอะเซอเรามาแล้ว แพรวพรรณหันไปมองหน้า
เพื่อนชายซึ่งขับรถมาหาเธอที่บ้านของหิริญญาตั้งแต่เมื่อคืน โดยอ้างว่าอยู่ที่ห้อง
ตามลำพังก็ ‘เหงา’ ลู๊มา ‘เมาท์’ กับเธอและคนเฝ้าปากกล้าอย่างหิริญญาไม่ได้

เมื่อคืนหิริญญากับนาที่นั่งดวลเบียร์ไฮเนเก้นกันไปครึ่งโหล แต่ว่าพอ
พระอาทิตย์ขึ้น นาที่ก็ลุกจากที่นอนมาอาบน้ำแต่งตัว ยืนจิบกาแฟร้อนริมน้ำรอ
เธอเหมือนกับว่าเมื่อคืนเขากินน้ำเปล่า

“คิดพล็อต”

“อย่าลืมหิมะก็ติดไปด้วยนะ”

“จ๊ะ ทหารเรือเป็นเกย์ แล้วแพรวจะรับผิดชอบอารมณ์สาว ๆ นักอ่าน ไหวไหม” แพรวพรรณประขดให้

“มันก็มีอยู่ทุกวงการแหละ”

“แต่แพรวไม่เคยเขียน”

“ก็เอาชะเรื่องนี้”

“คิดดูก่อน คนอ่านนิยายมีแต่สาว ๆ ทั้งนั้น มีอยู่เรื่องหนึ่ง พี่หิรัญญา ให้ตัวละครสุดหล่อหน้าหลงไหลเสร็จเกย์แอบแมนที่เฝ้าตามจับส่งเสียดูแล มีคนอ่านคอมเมนต์ว่าเสียของ”

พอแพรวพรรณบ่ายเบียง นาที่จึงต้องเปลี่ยนเรื่องคุย

“แล้วนี่โทร. บอกเขาหรือยัง ว่าเธอออกเดินทางมาแล้ว”

“ไม่กล้า” ไม่กล้าเพราะตั้งแต่วันที่นัดหมายเขาได้แล้ว เขาก็ไม่เห็นโทร. กลับมาคุยกับเธออีกเลย เธอเองจะอ้างงานนี้โทร. เข้าซักกลับไปก็ดูจะเสนอนื้อ ตัว

อีกอย่าง แพรวพรรณก็มั่นใจว่า ชายชาติทหารต้องรักษาคำพูด แต่ ว่าการที่เขาไม่โทร. กลับมาหาเธอตลอดห้าวันที่ผ่านมาก็แสดงว่า เขาหาได้ สนใจเสียงเพราะ ๆ ของเธอเลยสักนิด ถ้าไม่สนใจเธอก็แสดงว่าเขาซึ่งดูท่าว่าจะ เจ้าชู้ยังไม่ค่อยคงมีหวานใจอยู่แล้ว

“อ้าว แล้วถ้าเราไปแล้วไม่เจอเขาล่ะ หรือถ้าเขาลืมนัด”

“คงไม่ลืมหรอก วันนั้นนัดกันแล้ว เขาบอกว่าเสาร์อาทิตย์นี้สะดวก แน่นนอน ไม่ได้ออกเรือ”

“แล้วเสาร์อาทิตย์แบบนี้เขาไม่อยู่กับแฟนเขาหรือ”

“ก็ไม่แน่ แต่หนึ่งอย่าลืมนะว่า แพรวให้หนึ่งมาเล่นบทเพื่อนคนพิเศษ อย่างเผลอค้อน เผลอพุดแก ๆ ฉั่น ๆ เผลอไปจ้องหน้าอีตาผู้การเรือเข้าละ เดียว เขาสงสัย”

“รีบกันท่าเลยนะ แล้วถ้าเขาใช้พวกหนึ่งล่ะ”

“ก็กินกันไปสิ แพรวจะมีปัญหาอะไร”

“แล้วถ้าเขาจับแพรวขึ้นมา แพรวจะทำอย่างไร”

“ทำอย่างไร” ว่าพาลางแพรวพรรณก็ดึงกระจกจากกระเป๋าสะพายขึ้นมา ส้ารวจดูใบหน้าของตัวเองให้เพื่อนชายหาคำตอบให้กับคำถามนั่นเอง

“หนึ่ง แกว่าฉันสวยไหม”

“ไหนแกบอกว่าห้ามแกฉันไง”

“ก็มันลืมนี่ เอาใหม่ ๆ หนึ่ง หนึ่งว่าแพรวสวยไหม” ไม่ใช่แค่ถาม แต่แพรวพรรณท่าเสียงเหมือนหญิงสาววัยรุ่นน้อดอ้อนชายคนรัก ดวงตาทั้งสองข้างกะพริบถี่ ๆ ไปด้วย

“แกก็น่าจะรู้คำตอบดีอยู่แล้ว”

“หนึ่งอะ ไม่รับมุกเลย”

“เก็บไว้ไปถามอีตาผู้การนั่นเถอะ แต่บอกตรง ๆ นะ หนึ่งจินตนาการความหล่อของพี่ต้นกล้าของแพรวไม่ออกจริง ๆ เค้าหล่อขนาดไหน มันถึงทำให้แพรวนี่กอยากจะลงจากคานเสียได้”

“หล่อกว่าหนึ่งแล้วกัน และที่สำคัญ แพรวเองก็สวยคู่ควรกับเขาอยู่นะ”

“ทำเป็นระริกระรื้น ถ้าเขามีเมียคาโดอยู่แล้ว จะบั่นหน้าไม่ลูก”

“แพรวก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะยังเป็นโสดเลยสักนิด”

“แล้วจะเพ้อถึงเขาทำไม”

“มันเป็นความสุข มัน...มันรู้สึกที่ตัวเองย้อนกลับไปเป็นเด็ก จะเรียกว่าอะไรดีละ คือมันช้อนอยู่อะ พอแพรวเห็นรูปที่เค้าวานั้น แพรวก็...ไม่รู้สึก แพรวรู้แต่ว่าแพรวต้องเจอกับพี่เขาสักครั้ง แล้วแพรวจะได้คำตอบทั้งหมดเอง”

นาที่ที่แพรวพรรณลุ่มระทิกก็มาถึง พี่ต้นกล้าโทร. เข้ามาหา เมื่อรถของนาที่แล่นเข้าเขตจังหวัดชลบุรี พอเห็นเบอร์ของเขา แพรวพรรณท่าทำเหมือนปลากกระตี่ได้น้ำ ก่อนตั้งสติกดรับสายของเขาพร้อมกับเสียงที่ดัดจริตเสียงจรรยาที่เบ้าหน้าพลาจอมยิ้มซ่า

นาที่ข้าเพราะที่ผ่านมาแพรวพรรณไม่เคยมียี่ทำหลงใหลได้ปลื้มใคร ผู้ชายที่เขาเคยสะกิดให้แพรวพรรณดู เจ้าหล่อนก็บอกว่า ‘ชั้น ๆ’ บางครั้งยังถามเขาว่า ‘หนึ่งเห็นว่ามันหน้าตาดีได้อย่างไร’ ขนาดคนที่พอกับแม่หมายมันบั้นมือจะให้ได้ลงเอยกันซึ่งเป็นถึงนักเรียนนอก แพรวพรรณกลับไม่เคยแสดงความสนใจเลยสักนิด พอถามก็ตอบว่า ‘แพรวไม่ชอบการแต่งงานแบบคลุมถุงชน’

แต่ว่าพี่ต้นกล้าคนนี้ ตั้งแต่วันนั้น แพรวพรรณก็เล่าเรื่องในอดีตด้วยน้ำเสียงปลาบปลื้มอยู่บ่อย ๆ จนเมื่อคืนหิรัญญาอย่างแซวว่า ‘ไอรักกันตั้งแต่

เด็ก ๆ นึกว่าจะมีแต่ในนิยายเรื่อง ‘คำมั่นสัญญา’ กับ ‘พีเลี้ยง’ ของคุณหญิง ทมยันตีซะอีก’

อาการของแพรวพรรณในครั้งนี้นั้นฟ้องออกมาอย่างนั้น แต่ที่มันต่างกับกับอมตะนิยายสองเรื่องนั้นก็คือ แพรวพรรณจำไม่ได้ว่าเคยได้คุยกับพีต้นกล้าบ้างหรือเปล่า

งานนี้ก็สรุปว่า ในกล่องความทรงจำของแพรวพรรณมีพีต้นกล้าเพียงคนเดียว

อีกไม่กี่นาที พีต้นกล้าสุดหล่อก็จะปรากฏขึ้นในสายตาของคนทั้งสอง แพรวพรรณนั่งอยู่ในรถที่จอดอยู่ในลานจอดของห้างโลตัสยัง หันซ้ายหันขวานาที่นั่นลงไปยืนบิดขี้เกียจ เสียงท้อร้องหาอาหารโครกคราก เพราะเมื่อเข้ากินเพียงกาแฟสดของหิรัญญาแก้วเดียว

“โทร. ตามเขาสี เลยเวลานัดมาสิบนาทีแล้วนะ” นาทีกำลังพูดเพื่อให้คนที่กำลังจะมาดูแย่งลง แพรวพรรณก้มมองนาฬิกาที่ข้อมือตนเอง ความตื่นเต้นทำให้เธอต้องลงจากรถมายืนคู่กับนาทีก และสัญญาตญาณของนักเขียนอย่างหนึ่งก็คือเก็บข้อมูล

ห้างโลตัส โบสถ์คริสต์ ก่อนจะถึงที่นี่ก็มีป้ายบอกหน่วยงานของทหารเรือมากมาย แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งปากกากับกระดาษมาจดไว้เพราะคิดว่าจะต้องอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน

แพรวพรรณหันซ้ายหันขวา จนกระทั่งไปสะดุดกับเส้นผมของนาทีกัดติดอยู่บนไหล่ ด้วยนาทีสวมเสื้อยืดแขนยาวสีขาว มีรูปหัวใจดวงเล็ก ๆ สีแดงแดงแต้มอยู่ห่าง ๆ เส้นผมสีดำสองสามเส้นจึงเด่นชัด ด้วยความสนิทสนมกันทำให้แพรวพรรณถือวิสาสะใช้มือปิดเส้นผมนั้นให้พ้นจากเสื้อ หลังจากนั้นก็บังคับให้นาทีกั้นหมุนตัวเพราะต้องการดูว่าที่ด้านหลังมีเส้นผมร่วงหล่นติดอยู่หรือไม่

“ผมร่วงเพียงเส้นเดียวไม่ช้าอาจจะมีปัญหา” แพรวพรรณแกล้งเข้า

“มันร่วงอย่างเดียวกับที่ไหน หงอกก็มีไม่น้อย” นาทีกใช้มือขวาลูบจากท้ายทอยขึ้นไปข้างบน เผยให้เห็นว่าภายใต้เส้นผมสลวยของเขานั้นมีผมสีขาวแซมอยู่ไม่น้อย

“จ้างแพรวถอนเปล่า”

“ค่าจ้างเท่าไร”

“ก่อนหน้านั้น เห็นป้านงจ้างคนงานพม่าสิบเส้นบาท”

“ตอนนี้ละ”

“ตอนนี้จ้างถอนผมดำทิ้ง”

ว่าแล้วแพรวพรรณก็เข้าไปกับมุกตลกของตัวเอง โดยหารู้ไม่ว่าที่ด้านหลังของตัวเองนั้น มีนายทหารร่างสูงสวมเสื้อเชิ้ตลายผ้าขาวม้า สีดำ ๆ ตัดกับสีเหลืองพับแขนไปถึงข้อศอก นุ่งกางเกงยีนขาเดฟตามสมัยนิยมกับรองเท้าหนังหัวแหลมสีน้ำตาล ยืนกอดอกฟังอยู่ นาทิที่เป็นฝ่ายหันหน้ากลับมาหาแพรวพรรณก็ต้องร้องเสียงหลง (ดีแต่ว่าเป็นเสียงหัว ๆ)

“เฮ้ย”

แพรวพรรณรีบหันหลังไปตามสายตาของเพื่อน นาทินั้น โลกที่กำลังหมุนไปอย่างช้า ๆ ก็พลันหยุดลง ผู้ชายนับหมื่นนับพันคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ดารานักร้องมากมายที่เคยเห็นว่าหน้าตาน่าดูชม ตัวละครที่ได้ชื่อว่าพระเอกที่ได้บรรยายความสมบูรณ์ของหน้าตาและสรีระสืบทว่าเรื่อง หาได้ดงามเข้าตาเท่าใบหน้าของพี่ต้นกล้าคนที่จู่ ๆ ก็หวนกลับมาทำให้หัวใจของเธอพังโตถึงเพียงนี้

“พี่ต้นกล้า” แพรวพรรณอุทานเบา ๆ ก่อนที่ร่างจะชวนเซจนนาทีกับพี่ต้นกล้าต้องรีบเข้าช่วยกันประคอง